

Συνέντευξη Άρης Μαραγκόπουλος

Το True Love είναι ένα μόντο μιας υπό αναζήτηση “true life” απτής και μακρινής από την “second life” του διαδικτύου ή μήπως ένα κινήρι χαμένου θησαυρού; Μήπως ο τίτλος εξαπατά;

True Love, σημαίνει ό,τι επενδύει ο καθένας στη λογοτεχνία και ευρύτερα στον πολιτισμό, διαδικτυακό ή μη. Το βιβλίο True Love μόνο έμμεση σχέση διατηρεί με τα σχετικά ψευδορομαντικά στερεότυπα στα οποία παραπέμπει ο τίτλος του. Απλώς τα χρησιμοποιεί ως πραγματολογικό υλικό. Τα στερεότυπα όμως είναι, εξ ορισμού, πολύ ισχυρά. Οπότε, ακόμα κι όταν κάποιος διαβάζουν το βιβλίο, δεν καταλαβαίνουν τίποτε άλλο από τα στερεότυπα. Η παιδεία της ανάγνωσης στην Ελλάδα είναι τόσο απελπιστικά φτωχή, τόσο: η πλειονότητα σκοτώνεται να «αναγνωρίσει» τον εαυτό της στην πλοκή του βιβλίου, του κάθε βιβλίου. Χάνει έτσι τη λογοτεχνικότητά του, μικρή, μεγάλη ή κάκιστη. Σχολιάζουν όλοι, ή σχεδόν όλοι, τα βιβλία της λογοτεχνίας λες και είναι ιστορίες κάποιου σίριαλ ή, απλώς, ιστορίες του καφεναείου.

Πόσο και σε ποιο βαθμό ισχύει ότι «στις μέρες μας όλα, ακόμη και ο έρωτας υπακούουν στους νόμους της αγοράς»;

Εντάξει ας μην επαναλαμβάνουμε πασίγνωστα πράγματα. Όλα πουλιούνται και όλα αγοράζονται σήμερα. Και μάλιστα πολύ φτηνά. Δείτε π.χ. πόσο εύκολα ο κόσμος πουλάει σήμερα τα παιδιά του ή και την ίδια του την φτωχότατη ύπαρξη στη δυστυχία των ριάλιτι. Το ότι οι γυναίκες πουλιούνται στους πλουσιότερους άντρες τους είναι μια ιστορία τόσο παλιά όσο και η Καταγωγή της Οικογένειας του Ένγκελς. Απλώς σήμερα όλη αυτή η αγοραπωλησία είναι πιο κραυγαλέα, πιο θλιβερή, πιο εύκολη, πιο πρόστυχη από ποτέ.

Η Βισλάβα Σιμπόρσκα, στο ποίημά της «Αληθινή Αγάπη» γράφει: «Είναι φυσιολογική; Είναι σοβαρή; Είναι πρακτική;... Είναι στ’ αλήθεια απαραίτητη;... Άσε τους ανθρώπους που δεν την βρήκαν ποτέ, να συνεχίζουν να λένε ότι δεν υπάρχει. Αυτή τους η πεποίθηση θα τους διευκολύνει να ζήσουν και να πεθάνουν». Ποια η γνώμη σας σχετικά;

Κοιτάξτε, το βιβλίο μου δεν πραγματεύεται θέματα αληθινής ή ψεύτικης αγάπης, πραγματεύεται ΘΕΜΑΤΑ συντροφικότητας στη σημερινή δεινή κοινωνική συνθήκη. Που είναι ακριβώς ΠΟΛΥ δεινή επειδή δείχνει το αντίθετο: γκλαμουράτη, λαμπερή, χαμογελαστή «άνετη». Κάποιοι εδώ διακρίνουμε το υπόκωφο γέλιο του θανάτου – ενός ολόκληρου πολιτισμού.

Διαβάζοντας το βιβλίο μου ’ρχεται στο μυαλό το «όσα λεν οι άνδρες μεταξύ τους» για τις γυναίκες: «θέλουν και γάμο και παιδί και σπίτι και όλο το πακέτο. Είναι ο άγριος καπιταλισμός, δεν είναι ποιητές σαν τους άνδρες». Δεν νομίζετε ότι πρόκειται για σεξιστική άποψη; Μήπως το βιβλίο βάζει τη λάμπα να φέγγει μόνο στο ένα φύλο;

Η ερώτησή σας περιέχει δύο αποσπάσματα, ενωμένα σε ένα, από δύο μεγάλες, πιο ολοκληρωμένες φράσεις, που ανήκουν σε κάποιο μονόλογο του ήρωα. Ακόμα

όμως και έτσι, ανάπηρες και λεηλατημένες (να μην ξεχνάμε ότι συζητούμε πάντα για λογοτεχνία κι όχι για κουβέντες καφενείου «μεταξύ αντρών»... κι ας περιέχει το βιβλίο πολλές κουβέντες καφενείου), αυτές οι φράσεις του βιβλίου, θα πρέπει να συμφωνήσετε μαζί μου, ότι περιέχουν αρκετή ειρωνεία ικανή να προκαλέσει το γέλιο σε διακόσιες χιλιάδες (τουλάχιστον) φεμινίστριες! Αφήστε που το βιβλίο ως σύνολο δεν αφήνει κανένα περιθώριο για τα πραγματικά αίτια της «πουτανιάς» κ.λπ. Και τις μόνες γυναίκες που στ' αλήθεια λουιδροεί το βιβλίο είναι εκείνες που διαβάζουν βιβλία κομμωτηρίου... Αλλά αυτό δεν περιέχει κανέναν σεξισμό, είναι βασισμένο σε στατιστικά στοιχεία...

Στη εποχή μας της ταχύτητας και της εγγύτητας, λόγω του κυβερνοχώρου, πόσο ανατρεπτική και επαναστατική πράξη εξακολουθεί να είναι ο έρωτας;

Θα σας απαντήσω με μια φράση που θεωρώ ότι συμπυκνώνει όλο το νόημα του βιβλίου, αγαπημένο σύνθημα από τον Μάη του '68: «Όσο περισσότερο κάνω έρωτα τόσο περισσότερο θέλω να επαναστατώ, όσο περισσότερο επαναστατώ, τόσο περισσότερο θέλω να κάνω έρωτα»... Αυτή η δυναμική του έρωτα δεν έχει χαθεί, αντίθετα αποτελεί περισσότερο από ποτέ κινητήρια δύναμη πάσης φύσεως αλλαγών. Αλλά προσοχή! **ΜΟΝΟΝ ΟΤΑΝ ΑΠΟΤΕΛΕΙ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ**. Αυτή την κατεύθυνση προτείνει το βιβλίο (για όσους μπορούν να διαβάσουν πίσω από τις γραμμές). Διότι, μην τρελαθούμε κιόλας: Όποιος ερωτευτεί μια Μπάρμπι σιγά μην θέλει να επαναστατήσει κιόλας!

Οι ήρωές σας αναζητούν το Νόημα; Ποιο τελικά είναι αυτό, κυρίως για τον ήρωα Μίμη που είναι συγγραφέας; Έχετε «αυτοβιογραφική» σχέση μαζί του; Ποιο είναι το Νόημα της Αληθινής Αγάπης για σας ως λογοτέχνη; Μπορεί το γράψιμο να αποτελέσει μία αιωνόβια «true love»;

Πολλά μαζεμένα ερωτήματα σε ένα. Υπάρχει μια φράση που επαναλαμβάνεται, με διάφορες παραλλαγές, στο *True Love*. Η φράση αυτή, άκρες μέσες, λέει: «Στον καθένα κάτι λείπει σ' αυτή τη ζωή. Κι αυτό που του λείπει καταντάει το φριχτό του μαρτύριο, άμα το αναλύει ξανά και ξανά, άμα του παραδίνει σημασία...» Το νόημα της ζωής αποκαλύπτεται στον καθένα κάποια στιγμή. Κάποια ανύποπτη στιγμή, όπου, αυτό που του λείπει και τον παιδεύει, αποκτάει τις αληθινές του διαστάσεις, γίνεται απόλυτο δικό του (όπως αυτός, έως εκείνη την στιγμή της έκλαμψης, υπήρξε του μαρτυρίου του κατάδικος...). Οι γυναίκες, εκ φύσεως, είναι πιο κοντά στο Νόημα. Αν και σήμερα, οι περισσότερες, ως ανδρόβουλες, το έχουν χάσει, έχουν γίνει κακέκτυπα των χειρότερων αντρών... Για την Αγάπη θεωρώ ότι απάντησα με τα προηγούμενα. Για το γράψιμο θα επαναλάβω μια κοινοτοπία που όμως αποτελεί την αλήθεια μου: κανένα βιβλίο δεν κατάφερε να με συγκινήσει όπως κάποιες σπάνιες γυναίκες. Κανένα.

Πόσο η μαύρη κωμωδία νομίζετε ότι είναι κατάλληλη για μία τέτοια ιστορία;

Το βιβλίο θα μπορούσε να είναι και πιο μαύρο στο χιούμορ του και πιο σατανικό στα ευρήματά του. Αλλά ένα βήμα πιο εκεί, το γκροτέσκο παραφυλάει επικίνδυνα. Κι εγώ, ένας από πεποίθηση πραγματιστής, θέλω πάντα η ιστορία, και ειδικά *ΑΥΤΗ ΕΛΩ Η ΙΣΤΟΡΙΑ* (τουλάχιστον με το ένα πόδι) να πατάει στη γη.

Μέσα στα βιβλία σας «εξηγείτε τα σκοτάδια σας», εξομολογήστε εκείνα που φοβάστε να πείτε ακόμη και στον εαυτό σας;

Δεν νομίζω ότι ασχολούμαι καθόλου με τον εαυτό μου στα βιβλία μου – παρόλο που ο περισσότερος κόσμος, ο περίεργος κουτσομπολίστικος κόσμος της χθαμαλής μας λογοτεχνικής περιφέρειας, αυτό πιστεύει. Ούτε με το υποτιθέμενο alter ego του Μαραγκόπουλου, τον Σανιδόπουλο (π.χ. στην πρόσφατη *Μανία με την Άνοιξη*) δεν με απασχολούσε ο εαυτός μου. Τον βρίσκω λίαν βαρετό και πολύ γνωστό για να ασχοληθώ μαζί του και στο γράψιμο. Τον βαριέμαι, ειλικρινά. Το αντίθετο λοιπόν. Γράφω για τους άλλους δίχως την παραμικρή προβολή του εαυτού μου, ή της ζωής μου επάνω τους. *ΓΡΑΦΩ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΥΠΕΡΟΧΟΥΣ ΑΛΛΟΥΣ*. Δεν έχω κανέναν φίλο Μίμη, δεν είχα καμία γυναίκα σαν την Κική, καμία σύντροφο Ρήνα, Μίνα, Χήνα. Υπάρχουν όμως χιλιάδες σαν την Κική και τον Μίμη γύρω μου, χιλιάδες Νταίτζη, χιλιάδες Μίνες, Χήνες. Βλέπω τους ήρωες κατά χιλιάδες να παρελαύνουν εμπρός μου όπως σε οθόνη σινεμά. Δεν είμαι και τυφλός σαν τον Μπόρχες. Ούτε, εξάλλου, τόσο σημαντικός.